

เทศนาภาษาใจ ๕
หลวงปู่บุดดา ถาวโร
วัดกลางชูศรีเจริญสุข อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี

โพสท์ในลานธรรมเสวนาโดยคุณ : โศ [19 ม.ค. 2545] กระตุ้ที่ 004107

ลำดับนี้ ตั้งใจน้อมนมัสการคุณพระรัตนตรัย ด้วยกายพระนาม วชิระนาม มโน
พระนาม โดยสัจจะเคารพแล้ว น้อมพระธรรมเทศนาคำสอน ของพระผู้มีพระภาคเจ้ามา
แสดง เพิ่มพูนปัญญาบารมีชาวพุทธทั้งหลาย

ขออำนาจแห่งคุณพระพุทฺธ คุณพระธรรม คุณพระสงฆ์ จูงจิตใจของพี่น้องชาว
พุทธให้เข้าสู่ธรรมวินัย ของพระผู้มีพระภาคเจ้า

สวัสดีปีใหม่ให้เลิกเกิดเลิกตาย ถ้าไม่พ้นเกิดพ้นตายก็เป็นสัตว์ะ เวียนวายตายเกิด
ทั้งในรูปพรหม อรูปพรหม ก็ไม่พ้นเกิดพ้นตาย คือ เข้านิโรธ สู่วิพพาน

ขอให้ชาวพุทธทั้งหลาย พ้นจากเกิดแก่เจ็บตาย พ้นจากการทุกข์กายทุกข์ใจ ความ
ทุกข์กายทุกข์ใจ เป็นทุกข์อย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นอย่าให้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย อย่าง
ที่วิริยะบารมี จนกว่าจะตรัสรู้ธรรมนะ ทำก่อนขั้น ๕ นี้ให้เป็นก่อนธรรมล้วน

ตายที่ไหนเป็นทุกข์ที่นั่น เมื่อไม่เกิดที่ไหนก็ดับทุกข์ที่นั่น เมื่อไม่ตายที่ไหน ก็ดับ
ทุกข์ที่นั่น ให้พ้นจากความเกิด ความตาย โดยเข้าสู่ในธรรมะ โลกุตตรธรรม ให้เข้าสู่พระ
นิพพานสมบัติโดยสวัสดิ

นามรูปมันก็เกิด ดับเหมือนลมหายใจนี้แหละ หายใจเข้าก็เกิดดับ หายใจออกก็เกิด
ดับ ถ้าไปนับอยู่ลมสั้น ลมยาว ลมหยาบ ลมละเอียด นั้นแหละถูกปรุงแล้ว ฟุ้งไปหมดนั้น
แหละ ผู้ใดเจริญได้ทั้งวันทั้งคืน ทุกลมหายใจเข้าออกแล้ว จะพ้นจากความเกิดตายด้วย
สวัสดิ

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ให้มีแต่ธรรมะของพระผู้มีพระภาคเจ้า ให้รู้อรियมรรค ๔ อริ
ยมผล ๔ โดยฉับพลัน ขออย่าได้มีความเวียนวายตายเกิด ให้เสวยแต่โลกุตตรธรรมโดยไม่
เกิดไม่ตาย เมื่อไม่มีเกิดก็ไม่มีความทุกข์นั่นเอง ขอให้สวัสดิในธรรมะพระผู้มีพระภาคเจ้าโดย
สวัสดิ

เออ สัตว์มันตายได้ แต่ธรรมะมันไม่ตาย นิโรธไม่มีตาย นิพพานไม่มีตาย ไม่มีเกิด
อย่าได้เกิด อย่าได้ตายกัน ให้พ้นจากกรรมเกิดตายเสีย ให้พ้นจากกรรมกรรมดำกรรมค
ขาวเสีย กรรมไม่ดำไม่ขาวนี้ เป็นกรรมไม่เกิดกรรมไม่ตาย ขอให้เจริญในโลกุตตรกรรม
ของพระผู้มีพระภาคเจ้าโดยสวัสดิ์

จงจิตใจให้เข้าสู่มรรค ผล นิพพาน ให้เข้าสู่ในความไม่เกิดไม่ตาย อย่าได้มาเวียน
เกิดในกามภพ รูปภพ อรูปภพ เกิดที่ไหนเป็นทุกข์ที่นั่น

นัตถิ เม ธรรมมัง อัญญัง ที่ฟังอย่างอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทธ พระธรรม
พระสงฆ์เป็นที่ฟังของข้าพเจ้า แน่หรือยัง อย่าโกหกตัวเองว่าถึงแล้ว คนในโลกนะ มัน
ไม่แน่มั่นนอน เอาพระพุทธเจ้าเป็นที่ฟัง พระธรรมเป็นที่ฟัง พระสงฆ์เป็นที่ฟัง ธรรมมัง
คัจฉามิ ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ได้ ๓ วาระ แล้วไปไหว้ต้นไม้ ไหว้ภูเขา ไหว้ศิ
สาไปถูกอะไรละ.....

เอาพระพุทธเป็นที่ฟัง พระธรรมเป็นที่ฟัง พระสงฆ์เป็นที่ฟังนะ

ขอถวายชีวิตแก่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ผู้สั่งสอนเรา เราเป็นภษณะของ
พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ถวายเรื่อยไป ถวายแล้วไม่เอาคืนหรือก ให้พระพุทธ พระ
ธรรม พระสงฆ์ไปเลย

อย่าให้มีความหลงความลืม ให้มีความกำหนดดีๆ ในระหว่างเราเกิดมาขุคนี่

เราพบคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้า จงจิตใจเราให้เข้าสู่พระนิพพานได้ทุกเมื่อ
ทุกเวลา

เว้นไว้แต่เราหลงไปลืมไปเท่านั้นเอง ที่หลงไปแล้วลืมไปแล้วเอาคืนไม่ได้ เราต้อง
ทำตัวตน ยังไม่ตายยังมีอยู่ มีอยู่ในตา ในหู ในจมูก ในลิ้น ในกาย ในใจนั่นเอง

ชีวิตอยู่ได้เพราะ สันติสืบเนื่องดิน น้ำ ลม ไฟพอดิ ทาน ศีล ภavana ตัวตรัสรู้

ให้เห็นความเกิดและความเป็นโทษ ให้เห็นความไม่เกิดไม่ตายเป็นคุณธรรม
ทั้งหลาย ให้เห็นว่าตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจนี้เป็นเครื่องอาศัย ขอให้ศีลรักษาจิตไว้อย่าให้
หลงอย่าให้ลืม

ความเกิด แก่ เจ็บ ตายของสัตว์โลกมีจริง ความไม่เกิด ไม่ตายของพุทธศาสนามี
จริง อริยมรรคมีจริง อริยผลมีจริง นิโรธธรรมมีจริง นิพพานมีจริง

เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องของโลกเขาไม่ใช่เรื่องของเรา

จะเอากิเลสที่นอนเนื่องมานานไปฆ่าเสีย ย่อมเป็นทุกข์ลำบากมาก การปฏิบัติธรรม จึงเป็นการยากลำบาก เพราะไม่มีการตามใจกิเลส จึงลำบากในขณะที่ปฏิบัติ

กิเลสมันมาเป็นเจ้าของอวิชา ตัณหา อุปาทาน มันนี้กว่าหนึ่งของมัน เนื้อของมัน ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจของมันที่ไหน มันมาอาศัยเขาเกิดยังว่าของมันอีก

อยู่กับซี่กับเขี้ยวกับสิ่งปฏิญ์ทั้งนั้น มีแต่เป็ยกและทั้งนั้นยังจะอยู่อีกหรือ แยกกาย กับใจชิแบบสัตว์เดรัจฉาน ไม่มีตัวใดที่จะชอบสภาพที่ตัวมันเป็น

คนเรายึดถือแม้กระทั่งของเสียที่ถ่ายออกมาแล้ว ว่าเป็นของตัวเอง นั่นแหละความหลง

เกิด แก่ เจ็บ ตายเป็นเรื่องของกายไม่ใช่เรื่องของจิต จิตไม่ได้ซี่ไม่ได้เขี้ยวไม่ได้กิน ไม่ได้เงินไม่ได้ตาย เจ็บปวด สุข ทุกข์เป็นเรื่องของกาย จิตไม่ได้เจ็บ ไม่ได้ทุกข์ด้วย

ยุกัดไม่มีผู้รับรอง กัดก็กัดไปชิ กัดแผ่นดิน กัดดิน น้ำ ลม ไฟ กัดไปชิ กัดมหาภูต รูป ๔ อุปาทานรูป ๒๔ กิเลสหมดแล้วมันไม่มีเจ้าของ เจ้าของตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจก็ไม่มี เจ้าของผม ขน เล็บ ฟัน หนังก็ไม่มี..... ฝึลลอกไม่เป็นหรือก มีแต่กิเลสมันหลอกเรา อวิชามันหลอก

อย่าเสียดายอวิชาเลย มันเป็นต้นเหตุแห่งทุกข์ อย่าไปถือว่าเป็นตัวเป็นตน เป็น สัตว์มันทุกข์

อวิชาดับแล้วไม่มี ญาณวิชามีแล้วไม่หาย

หมดอวิชาทั้งหมดโทษ มีแต่ธรรมะนำไป สัตว์ที่เกิด ตาย ก็เพราะหาบทุกข์สมุทัย ไปด้วย

ถ้าดับทุกข์ที่ใจเป็นกันก็ไม่ต้องมีโสกะ ปรีทวะ อุปายะ พิริพิไรราพันทางใจ ไม่อัด อันตันใจ

นิพพานสมบัติมีอะไรละ ไม่มีนามรูป มันจะไปโกรธกันได้ยังไง กิเลสไม่มีอวิชา ไม่รู้ อุปาทานไม่มี มันข้ามไปหมดแล้ว นิพพานสมบัติมันไม่มีวิบัติ

พระนิพพานไม่มีความเกิดความดับ จะว่านิพพานไม่มีอย่างไร ขอให้เจริญด้วย อริยมรรค ๘ อริยผล ๘ ตลอดถึงสิ้นไปแห่งความเกิดตาย

เมื่อมีศีลก็มีอริจิต อริจิตเป็นผู้เว้นจากอกุศลแล้ว มันคงไม่มีบาป ไม่มีอกุศล มีแต่บุญกุศลอย่างเดียว

ให้มีแต่บุญกุศลรักษาศา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ เข้าสู่ในแดนโลกุตตรธรรม ให้เจริญในมรรค ๔ โดยสมบูรณ์ อย่าได้มีความเกิดความตายติดตามไป เพราะว่าอนกชาติเราก็ได้ผ่านมาแล้ว

ปรีชาธรรม ปฏิภาณธรรม ปฏิเวธธรรม มีอยู่ที่ปัจจุบันธรรม อย่าเอาอดีต อนาคต คำนตัวเองให้ยุ่งเลย เอาแค่ปัจจุบัน

อดีตผ่านมาแล้วเราไม่ได้ เพราะไม่มีวิชาไปรู้ไปเห็น

รู้โดยตรงไม่คิดนั่นแหละ ไม่มีไฟราคะ โทสะ โมหะ จะมาเผาแล้ว เขาติดไม่ได้แล้ว

ต้องพูดอย่างธรรม พูดอย่างคนจะขัดคอคนนะซิ ขัดคอเราไม่เป็นไร อย่าไปขัดคอเขาก็แล้วกัน

มีคอไปให้เขาขัด เขาก็ขัดคอได้นะซิ ปูไม่มีหัว ปูมันปวดหัวหรือเปล่าละ งูไม่มีขา งูมันปวดขาหรือเปล่าละ

ไม่มีใครเกิด ไม่มีใครแก่ ไม่มีใครเจ็บ ไม่มีใครตายนั่นแหละเป็นแก่นศาสนา

ศาสนาเกิดอยู่ที่จิตนั่นเอง จิตหลงเมื่อไรมันก็เป็นอบายมุขบ้างอบายภูมิบ้าง

พ้นเกิดแก่เจ็บตาย พ้นในปัจจุบันนี้แหละ ให้พ้นเกิดพ้นตาย จะได้ทำงานในพระศาสนา

เออ อ้ายพวกนี้ มันมาคิดเปลือก ติดหนามทุเรียนอยู่อย่างนี้ แล้วเมื่อไรมันจะได้กินเนื้อสักทีเล่า

ทำไมคนจึงเกิด ที่เกิดก็เพราะยัง โง่อยู่ ก็เพราะยัง โง่ นะซิ ถึงต้องเกิด

เกิดที่ไรเป็นชายทุกที เกิดที่ไรมาเกิดกับผู้หญิงทุกที เราจึงได้รู้วามนุษย์เป็นอย่างนี้

เราเกิดที่ไร เกิดกับผู้หญิงทุกที เราจะไม่ประมาทพวกผู้หญิง ผู้หญิงมาเกาะเกาะเราก็ไม่เอา เพราะแท้เราก็เป็นผู้หญิง ให้อ้วกผู้ชายมาชวนให้เป็นพวกปลิ้นสดมภ์ เราก็ไม่เอา เพราะพ่อเราเป็นผู้ชาย

เกิดมา ๕๐ ปีแล้ว ไม่เห็นมีนางงามมีแต่นางจี พระเอกนางเอกไม่มีหรอก มีแต่
พระเอกจี นางเอกจี จีเต็มตัว เต็มหู เต็มตา จะไปเอานางเอกที่ไหน เลือกเอาแต่กรรมะชิ
กรรมของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่กรรมของเรา กรรมของเราจะมีอะไร

กรรมะเป็นอย่างไร กรรมก็หนึ่งแผ่นเดียวนะชิ จิตก็จิตเดียวนะชิ นิพพานไม่สูญ แต่
อาสวะสูญได้

มีหนึ่งแผ่นเดียว มีจิตดวงเดียวเท่านั้น ก็หนึ่งแผ่นเดียวมันหุ้มอยู่ทั้งหมดกับทะเล ๕
ช่อง

นะวะทะวารัง ทะลุทางตา ๒ หู ๒ จมูก ๒ ปาก ทวารหนัก ทวารเบา

หนึ่งแผ่นเดียวนี้ก็ไม่มีเจ้าของ นามรูปไม่มีเจ้าของใช้ได้แล้ว เข้าทางแล้ว รูปฌาน
เป็นเจ้าของไม่ได้ อรูปฌานก็เป็นเจ้าของไม่ได้

จับก็จับไปชิ จับแต่หนึ่ง ไม่ได้จับตัว ตัวมีที่ไหนละ พออริยมรรค ๘ อริยผล ๘
ทำงาน พอหมดแล้วไม่มีเจ้าของแล้ว...

หนึ่งแผ่นเดียวมันรักษาง่าย อยู่ในท้องก็มีเท่านั้นแหละ ออกจากท้องมาแล้วก็มีเท่านั้น
แหละ หมดไป ๑๐๐ ชั่วโมง ๑๐๐ วัน ก็มีหนึ่งแผ่นเดียวนั้นแหละ ดิ้นขึ้นมาก็มีหนึ่ง
แผ่นเดียว จะดับไปที่หนึ่งแผ่นเดียว... จะมาเกิดอีกก็มีแค่หนึ่งแผ่นเดียวนั้น ยังไม่เชื่อ
กัน ไม่เชื่อกรรมะก็ตามใจชิ

อยากดูหนังก็ให้ดูหนังเรามีให้ดูตลอดเวลา ดูตามนี้กรรมะดีขึ้น หนึ่งมันดีลง จะไป
ติดอะไรกับหนัง จะไปเสียขายอะไรกับหนัง แค่วะคายนห่อขนมปังเท่านั้นเอง คนรู้ณะ
เขาทิ้งวะคายนห่อขนมปังทั้งนั้น พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ท่านรู้อย่างนี้ ท่านไม่
หลงไม่ลืม แล้วเราจะอวดดีไปหลงไปลืมทำไม

คนมันชอบดูทุกอย่าง อะไรๆ มันก็จะดู แต่ไม่ชอบดูตัวเอง ลูกไปก็ไม่ดูดู ดูคนนั่ง
ทับหนังตัวเองก็ไม่ดู พอจะดูตัวเองต้องส่องกระจกดู

หนังไม่มีเจ้าของ ตา หู จมูกว่างเปล่า ไม่มีเชื่อกิเลสมาอาศัย นี่เกิดแล้วตาย ตายแล้ว
เกิด ไม่รู้จักเข็ด

ไปไหนก็ทับหนัง ยืนอยู่ก็ทับหนัง เดินอยู่ก็ทับหนัง นั่งอยู่ก็ทับหนัง นอนอยู่ก็ทับหนัง แหม่ ทำงานมากจริง มันอุทธรณ์ไม่ไหว ถ้าปากมันมี มันอุทธรณ์ได้

จะเดินไปที่ไหนก็เอาไปด้วยหนังนี้ ยืนที่ไหนก็เอาหนังไปด้วย นั่งที่ไหนก็ทับหนัง นอนที่ไหนก็ทับหนัง อาบน้ำ ห่มผ้า ดื่มน้ำ ถ่ายมูล ถ่านคูด ไม่พ่นหนังสักที เลิกนั่งก็ลืมหนังทุกที ไม่พ่นหนังแต่ลืมหนัง ยังถามหาหนังอีกนะ เออ ยังไงนี่

วิญญานหมดอาสวะแล้ว ก็เป็นอันว่ากิเลสนิพพาน จันฉนิพพาน ชาติบริสุทธิ์ไม่มี อาสวะ ไม่มีโลกมูล โทสมูล โมหมูลไปอาศัยได้ กิเลส ๑,๕๐๐ ตัณหา ๑๐๘ เข้าไปไม่ได้เลย

โกรธมันไม่มี จะไปโกรธได้อย่างไรละ มีเกลียดก็เกลียดได้ซิ มันไม่มีเกลียดได้ อย่างไร ของมีจึงจะโกรธได้เกลียดได้ ต้องอาศัยกิเลส ๑,๕๐๐ ตัณหา ๑๐๘ ยังมีก็ทำได้ ต้องมีเหตุมันจึงมีผล

หมดเกิดหมดตายก็เป็นชาติบริสุทธิ์เหมือนกัน เมื่อไรได้ตรัสรู้แล้ว ดับอวิชชาปัจจัย การดับอวิชชาโอฆะ ดับอวิชาสวะ ดับอวิชาสังโยชน์ ดับอวิชานุสัย มีแต่วิชา

จิตวิญญานไม่มีวันสูญสิ้นเสื่อมสลาย ที่แปรเปลี่ยน คือ แต่เฉพาะธาตุ ๔ แต่จิตวิญญานที่ธาตุรู้ไม่มีวันตาย

ยกตัวอย่างธาตุ ๔ มีอยู่ที่เรา ธาตุ ๔ จันฉ ๕ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่ได้สูญไปไหน ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรคมีอยู่ที่เรา ดินฟ้าอากาศภายในภายนอก ก็มีอยู่ตามเดิมตามสัตว์ตามบุคคลเสมอกัน รู้แจ้งอย่างนี้ เรียกว่า วิปัสสนาญาณ

กายก็ว่าง จิตก็ว่าง ภายนอกภายในนี้มีจริง วัฏฏะทุกข์ อวิชชาตามไม่ทัน กิเลสหมด จันฉ ๕ ก็ว่าง

เราจะลืมไม่ได้ จะหลงไม่ได้ ถ้าเราลืมเมื่อไร หลงเมื่อไร โลภะมูลก็เข้ามาปนกายสังขาร วจิสังขาร จิตสังขาร เข้ามาปน ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ให้เราร้อนด้วยโลกมูล โทสมูล โมหมูล แล้วมันก็ย้ายไปทางกายกรรม วจกรรม ย้ายมาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

อย่าติดหน้า หลัง ซ้าย ขวา เคนธรรมะต้องสายกลาง เดินให้พอดี พอดีของกาย พอดีของจิต ต้องเดินกลาง อย่าให้ตั้ง อย่าให้หย่อน ไม่มีข้างหน้า ข้างหลัง ต้องมัชฌิมา

ของตัวก่อน ต้องสอบตัวเองก่อน ไม่มีชีวิตของสัตว์ทั้งหลาย มีแต่ชีวิตของธรรม มีแต่ธรรมเป็นเองชิ ปรกกรรมไม่มีแล้ว

อะไรมากระทบตา ก็เลสไม่เกิดก็ใช้ได้แล้ว เข้าสายกลางแล้ว อะไรกระทบหู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็ไม่ติดต่อกัน ส่วนเปรี้ยว หวาน มัน เค็มก็ตามเดิมนั้นแหละ

ตามองไม่เห็นนั่งเทศน์ตลอด ตาไม่เห็น ก็ธรรมมันเห็นชิ

ตาในมันเห็นจิตเห็นธรรมะ

การเอาจิตถึงจิตนั้น ดึกว่าเอากายถึงกายมาก

พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไหน พระพุทธเจ้าอยู่ที่ไม่เกิด ไม่ตาย

เออ ไม่ให้อภัยก็ไม่ใช้ลูกพระพุทธเจ้าชิ พระพุทธเจ้าให้อภัยสัตว์เก่ง ลูก
พระพุทธเจ้าเกิดด้วยศีล เกิดด้วยสมาธิ เกิดด้วยปัญญา เกิดแล้วไม่แล้วต้องตายเป็นทุกข์
ตายแล้วก็ไม่แล้วต้องเกิดเป็นทุกข์ ขอบุคคลอันนี้อ่าได้มีติดตาม อย่าได้ตามมาใน ตา หู
จมูก ลิ้น กาย ใจ ขอให้พ้นไป

ให้อภัยไม่ก่อเวรแก่สัตว์ทั้งภายนอกและภายใน เท่ากับให้ชีวิตเป็นธรรมทาน

อภัยทานถึงนิพพานได้ จิตมีทาน ศีล ภาวนาไปได้เร็ว ทานภายใน อภัยทาน ธรรม
ทาน ทานภายในสูงสุดกว่าทานภายนอก

คนมัวเมาแต่ภายนอก ไม่ค่อยเอาใจใส่ธรรมทาน อภัยทาน ไม่เห็นหน้าตาของจิต
ลำบาก เลือกเอาชิ จะอยู่มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ หรือนิพพานสมบัติ

เวลานั้นไม่มีภาษาอะไร ปรัชญาไม่เกี่ยวข้างนอก ปฏิบัติไม่เกี่ยวข้างนอก ปฏิเวธก็ไม่
เกี่ยวข้างนอก ไม่ได้เกี่ยวปฏิภนใด มันต้องเกิดกับจิตเท่านั้น ดับทั้งปรัชดินนอก ปรัชดิในดับ
หมด

เมื่อน้อมศีล สมาธิปัญญาใส่ใจแล้ว ใจที่เกิด แก่ เจ็บ ตาย ก็ไม่มีในที่นั้น

ความตายไม่มี มีแต่ ดิน น้ำ ลม ไฟ เกิด ดับ ภายในมันเกิด ดับของมันเอง ไม่มีกิเลส
ไม่มีทุกข์ ไม่มีโศก มองเราก็ไม่มี มองเขาก็ไม่มี

ผู้ค้านก็ไม่ผิด ผู้แปลก็ไม่ผิด ผิดแต่ผู้ไม่รู้

ปฏิบัติศีล ๕ เป็นอย่างไรละ ยิ่งชีวิตชี สมุทเทช ไม่ต้องสมาทานศีล ๕
โลกุตตรแหละ เป็นสมุทเทททุกองค์

เกิดไม่ไ้เรา ตายไม่ไ้เรา เราอยู่กับศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ก็เป็นอรหันต์ไปไ้เท่านั้น
ศีลนี้แหละ มันพาให้รู้อริยมรรค ๔ อริยผล ๔ ให้จิตไปอยู่กับศีล อยู่กับสมาธิ อยู่กับ
ปัญญา อยู่กับธรรมะ มันก็ไม่มีใครเกิด ไม่มีใครตายนะชิ พ้นเกิด พ้นตาย

ศีล ๕ ก็ เข้าโลกุตตรไ้ ศีล ๘ ก็เข้าโลกุตตรไ้ ศีล ๑๐ เป็นฌรอรหันต์ไ้ มันถึง
ไ้ทั้งหมดแหละ โจนผมก็ไ้ ไม่โจนผมก็ไ้ มันไม่ไ้อยู่ที่ผมนั่นหรอก มันอยู่ที่จิต
.....

มีสุขก็เพราะศีล มีโภกสมบัติก็เพราะศีล ถึงนิพพานสมบัติก็เพราะศีล ไม่เชื่อศีล
แล้วไปเชื่อใครละ ไปเชื่อคนเกิดคนตายรี ก็โง่ชิ ฉลาดก็เชื่อศีลชิ

ศีลบริสุทธิ์ที่จิต สมาธิตั้งมั่นที่จิต ปัญญาตรัสรู้ที่จิต

เมื่อผู้ปฏิบัติจะพ้นไ้ไ้ต้องสำรวจตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจของตน อย่าให้ยินดียินร้าย
และมันคงในศีล ๕ กรรมบถ ๑๐ เมื่อเจตนาละเว้น กายกรรม วชิกรรม มโนกรรม
บริสุทธิ์ทั้ง ๓ ไม่ทำบาปในที่ลับและที่แจ้ง เจตนาทำบาปไม่มีจึงพ้นจากอบายภูมิ

ผู้ปฏิบัติต้องมีสติเพ่งบริกรรมอยู่ที่เราเสมอ เดิน ยืน นอน นั่งทุกลมหายใจเข้า ออก
ทำเหตุอย่างนี้ติดต่อกันถึง ๔ พรรษา ถึงไ้รู้แจ้งชัดในศีล สมาธิ ปัญญาว่า มีอยู่ที่เราทุก
เมื่อ ผู้ปฏิบัติทำเหตุอย่างนี้ให้ติดต่อกันแล้ว คงไ้รับผลเหมือนกัน

พวกมีศีลธรรมปกครองง่าย พวกไม่มีศีลธรรมทะเลาะกันวันยังค่ำนั่นละ ไม่ว่า
ประเทศไหน

ตายกับไม่ตายขณะเดียวกัน มีจิตาธิฐิ สัมมาธิฐิ ขณะจิตเดียวกัน ถูกกับผิดก็ขณะจิต
เดียวนั้นแหละ จิตเป็นแผ่นดินรองรับธรรมทั้งสอง

อิริยาบถของกาย ๒๔ ชั่วโมง ต้องยืน เดิน นั่ง นอน ต้องอาบน้ำ ห่อผ้า คิมอาหาร
ถ่ายมูล ถ่ายอุจ ฉายออกมามางเมื่อไหร่ละ ไม่มามหรือ

สมาธิที่แท้จริงต้องอยู่ในทุกอิริยาบถ นั่งนอน ยืน เดิน กินอาหาร ถ่ายมูล ถ่ายอุจ
ทุกลมหายใจเข้าออกและเป็นอารมณ์ในปัจจุบัน

หลงไม่รู้จริงตามลักษณะของธาตุที่แข็งเป็นดิน ที่เหลวเป็นน้ำธาตุที่ร้อนอบอวนเป็นธาตุไฟ ธาตุที่พัดไปมาทั่วสรรพางค์กายลมหายใจเข้า ออก เป็นธาตุลมที่มีอยู่ในกายและภายนอกมิให้เห็นอยู่เสมอ ไม่เคยหลงไปตามที่ดีหรือชั่ว ควรใช้ปัญญาพิจารณาเสมอ เห็นตามเป็นจริงทั้งภายในและภายนอก เดิน ยืน นั่ง นอน พิจารณาทุกอิริยาบถทั้ง ๔ อย่าให้ขาด ตลอดถึงปัจจัยทั้ง ๔ ทุกสิ่งทุกประการ ไม่ว่าสัตว์บุคคลล้วนแต่เป็นธาตุ ผู้ปฏิบัติ ควรพิจารณาเนืองๆ

อาหารทุกอย่าง เป็นยาเลี้ยงเขาไป

ทนายเสียก่อน ยากันตายนะ หายใจช่วยนะ รักษาแต่คนเป็นนะ คนตายรักษาไม่ขึ้น
หรือ

ตา เขาก็ไม่ได้ว่าเป็นของเขา หู เขาก็ไม่ได้ถือเป็นเจ้าของ ลิ้น เขาไม่ได้ยึดถือเป็น
ลิ้นเขา เขาทำตามธรรมชาติไปอย่างนั้นเอง ธรรมชาติเขาก็ทำหน้าที่ธรรมชาติของเขา คือ
เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปอย่างนั้นเอง

บวชแล้วสึกทำไม สึกไปก็ตาย บวชอยู่ก็ตาย ให้มันตายแต่สังขารชิ จิตใจไม่ตาย
ศีล สมาธิ ปัญญาไม่ตาย ธรรมะไม่แพ้ กิเลสแพ้ ให้มีแต่ธรรมพ้นเกิดตาย

บวชยังกลัวอยู่ที่กิเลสชิ มันบวชกับกิเลส ไม่ใช่บวชกับธรรมะ

คนเรานี้บวชพระมานานได้ฟังเทศน์มานาน

ภวานาก็ได้กระทำมานานแต่ทำไมจึงไม่หายหลง ก็เพราะว่าธรรมะไม่เล่นเข้าไป
ถึงจิต มันไปติดปะทะอยู่แค่กายมันจึงเนิ่นช้า

ฟังธรรมะไม่ใช่ฟังเทฟังทิ้ง ฟังแล้วเอาไปทำ ฟังเท่านั้นไม่รู้เรื่องชิ ฟังธรรมะต้อง
ทำไปด้วยชิ

มันไม่มีศีลจึงมาวัดไม่ได้ ห่วงกิน ห่วงขี้ รากะมันเผาจิตใจและเผามาทางตา หู

ตามีศีล หูมีศีล จมูกมีศีล

พวกโสดาโลกุตรนี้ทำงานได้มากกว่าใคร ทำงานเท่าไรก็ไม่เก้อเงิน อนาคตโลก
กุตรทำงานได้มาก เข้าบ้านเข้าวังได้ แต่ไม่ยอมมีคู่"ง กายโสด จิตโสด โสดจาก
สังโยชน์ ๕ นี้เองละ

กายนั้นเป็นธรรม จิตนั้นก็เป็นธรรม จะเป็นธรรมได้ขึ้นอริยมรรคขั้นที่ ๑ อริยผล
ขั้นที่ ๑ โลกุตตรธรรมท่านสบายอย่างนั้น พระโศดาท่านทำงานเหน็ดเหนื่อยแค่กาย

พระโศดาณะพื้นโลกีย์ไป สกิทาคาพ้นจากโลกีย์ อนาคตก็ยังสังโยชน์ ๕ เบื้องบน
สังโยชน์ ๕ เบื้องต่ำตัดได้หมด ให้รู้อย่างนั้น ถ้าไม่รู้อย่างนั้นจะบวชทำไม บวชโง่ๆ จังๆ
บวชทำไมละ เกะกะบ้านเมืองเขา บวชแล้วฉลาดซิ...

จะเข้าโศดา สกิทาคา อนาคตา มัวแต่ทำการงานอยู่ในเรื่องกิเลสนั้นแหละ อุปทาน
เขายังไม่ขาด เทศน์ไปก็ติดกิเลสไปติดสังโยชน์ไป

อาสวะดับหมดแล้ว เทศน์อยู่ ๔๕ พรรษา ไม่มีวิชาสวะ ไม่มีวิชาสังโยชน์ ไม่มี
มีวิชานุสสัย เป็นกิริยาเทศน์ต่างหากละ

อายุ ๓๒ ปี วิชาหนีจากเลย วิชาสังโยชน์ก็ไม่มาอยู่ วิชาอนุสสัยก็ไม่อยู่ มัน
กายเดียวจิตเดียวกัน ทุกเข ฉลาดัง วิญญาณเห็นทุกข์ อริยมรรค ๔ อริยผล ๔ กิเลสมันเห็น
สว่างแล้ว มันเลยไปนิพพาน

อยู่กับธรรมพุทธธรรมะต่างหากละ ไม่ใช่พูดหลอกลวงใคร

อยู่บ้านอย่าติดบ้านนะ อยู่วัดอย่าติดวัดนะ อยู่ถ้ำอย่าติดถ้ำนะ ติดที่ไหนเป็นกิเลสที่
นั้น

มาวัดด้วยวิชาที่ฉลาดสว่างไสว กลับไปบ้านไปสร้างวิชาขึ้น มันก็มีดีไปอีก
ตกลงคนองไปอีก..... มาอยู่วัด วัดไม่ใช่ของเรา ของเรามีเพียงหนังห่อร่างกายอยู่
เท่านั้น นั่นแหละของเรา

คนเดินอ้อมไม่ถึงจิต ด้วยติดวัตถุเป็นสำคัญ

ถ้าหลุดแล้วไม่มีกิเลสหรอก ให้หยุดชะงักอย่าคิด ภายนอกก็รู้คงค์ ภายในก็รู้คงค์ อยู่
วัดก็ทำได้ อยู่ป่าก็ทำได้ อยู่ในกายก็ทำได้ อยู่นอกกายก็ทำได้ คนฉลาดต้องทำอย่างนี้ที่
ใกล้ก็ได้ ที่ไกลก็ได้

เข้าป่าก็ให้เข้าป่าไปเป็นปัญญา เข้าป่าไปโง่ๆ ก็คงค์ไม่ใช่คงค์

เราเอาธรรมะอย่างเดียว ยึดธรรมะ อยู่กับธรรมะ ให้ธรรมรักษา อยู่คนเดียวมัน
สบายดี ไม่วุ่นวาย ถ้าธรรมะไม่ลงกันแล้ว ไปด้วยกันไม่ถูกกันหรืออก ไปองค์เดียวถึงไม่มี

ใครใส่บาตร ก็ไม่กลัวอด กลัวตาย กินแต่ผักสัปดาห์ คือความเป็นทิพย์ ไม่ต้องเคี้ยว ไม่ต้องกลืนมันกลืนเอง ไม่เคี้ยยอดหญ้ายอดไม่กินเองเด็ดขาด...

อธิปปัญญาเป็นผู้ตรัสรู้ ด้วยว่าศีลกับสมาธินี้ ย่อมมีอยู่ด้วยกันที่จิตเดียว ด้วยอำนาจกายนี้และจิตนี้ ให้ทรงไว้ซึ่งศีล ซึ่งสมาธิ ซึ่งปัญญาทั้งหลาย ศีล สมาธิ ปัญญาทั้งหลาย จึงรักษา ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ของชาวพุทธ

ศีลบริสุทธิ์ที่จิต สมาธิบริสุทธิ์ที่จิต ปัญญาตรัสรู้ที่จิต

เรามาวัดบ่อยๆ ก็สงบบ่อยๆ สงบกาย สงบจิต เรามาวัดเพื่อให้รู้ธรรม ไม่เกิดไม่ตาย จิตไม่เศร้าหมอง

จิตไม่เศร้าหมอง เพราะเราไม่เอาอกุศลมาใช้

ไม่มีเจตนาทำบาปเสียแล้วจิตไม่เศร้าหมองจึงปราศจากทุกข์ เจตนาละเว้นทุกลมหายใจเข้าออก ผู้ปฏิบัติจึงน้อมไปปฏิบัติในกาย วาจา ใจของตน ธรรมของจริงก็จะบังเกิดทุกเมื่อ เป็นธรรมอันไม่ตาย ไม่แปรผัน เกิด แก่ เจ็บ ตายไม่มีในธรรม ด้วยอำนาจคุณพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์ ประดิษฐานอยู่ที่ใจ ศีล สมาธิ ปัญญาก็มีขึ้นที่ใจทุกเมื่อ

เมื่อสติตั้งมั่นตื่นนอนไม่เศร้าหมอง ก็ปราศจากทางดีทางชั่ว ผู้ปฏิบัติรู้เท่าอารมณ์ดีชั่ว เป็นกลางทางภายในภายนอก ก็ไม่หลงไม่ตามทางดีเลทางชั่ว ศีลของเราก็ดีเรียบร้อย

มากับกุศล อยู่กับกุศล ก็ไปกับกุศล เรียกว่าไปโลกีย์ พันทางกุศลกรรมและอกุศลกรรมไปโลกุตตร

มาวัดก็เป็น โสดาเต็มวัดเต็ม โบสถ์เต็มศาสนา พอออกจากวัดไปก็เป็นบ้านกูของกูหมด เออ โสดาหายหมด วิ่งมาวัดหมด โสดาเฉพาะมาอยู่วัดคืนเดียววันเดียว กลับไปบ้านเป็นคนหมด

เป็นคนอยู่ต้องมึงงานไม่รู้จักจบ เป็นธรรมแล้วหมดไป กิเลสหมดไป หมดไปจากราคะ โทสะ โมหะ หมดไป อริยมรรค ๔ อริยผล ๔ ก็บริสุทธิ์ไป หมดสงสัย หมดเกิด หมดตาย ถ้ายังเกิด ยังตาย ก็ยังวนเวียนอยู่นั่นแหละ

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่ทำบาปก็เป็นบุญอยู่แล้ว กาย วาจา ใจไม่มีบาป ขอให้ว่างจากบาปจากอกุศลแล้ว จะได้ขึ้นสู่โดย มนุษยธรรม เทวธรรม พรหมธรรม

โลกุตตรธรรม โดยเร็ว ให้ถึงอริยมรรค ๔ อริยผล ๔ โดยสมบูรณ์แล้ว ความเกิดย่อมไม่มี
แก่ผู้ไปถึงแล้ว

ศาสนาธรรมคืออยู่ที่ตาธรรม หูธรรม จมูกธรรม ลิ้นธรรม วาจาธรรม ใจธรรม
ศาสนาอยู่ที่กายยาวาหาคือกว้างศอกนี้เอง เห็นเป็นกลางทั่วไปทั้งภายในและ
ภายนอก ผู้ปฏิบัติต้องเห็นอย่างนี้เรียกว่าเห็นธรรม

คนมันเขียนทำยรยนต์ทำได้มีที่ไหน ทำชั่วได้มีถมไป ใอันนั้นมันไม่รู้จักพระ
พุทธพระธรรมพระสงฆ์ มันเอาข้อวัตรของมันมาเอากิเลสवाद โอโห้ พระพุทธเจ้าไม่ได้
พูดอย่างนั้น ให้พ้นจากทุกข์เกิดแก่เจ็บตายนั้นแหละจึงได้เข้าศาสนาถูก

ไม่มีเชื่อมันจะเกิดได้อย่างไร ข้าวเปลือกมีอยู่มันก็เกิดได้ ข้าวสารมันเกิดได้ใหม่ ก็
ผูกไปแล้ว กายสังขารก็หยุดงาน ตัวจิตสังขารก็หยุดหมด ดินน้ำลมไฟอากาศวิญญาน
มันหยุดกันหมด ไม่มีสัตว์เกิด สัตว์ตาย ไม่มีใครดีใครชั่ว

ธรรมที่พ้นทุกข์ย่อมไม่มีตาย ธรรมที่ยังเวียนเกิดเวียนตาย ยังทำให้เกิดเป็นทุกข์
ตายเป็นทุกข์ นี่เป็นทุกข์อยู่ใน ๓ ภูมิ กามภูมิจิต รูปภูมิจิต อรูปภูมิจิตยังมีเกิดมีตายอยู่

เราดับเหตุของสมุทัยได้แล้ว เหตุให้เกิดทุกข์ก็ไม่มีทุกข์ดับแล้ว เหตุจะให้เกิดติด
สุขทุกข์หนึ่งก็ไม่มี มีแต่ว่าดับเหตุได้แล้ว ได้รับผลไม่เกิดไม่ตายนั่นเอง

หลงไปเกิดว่าเป็นเรา เราไม่ได้เกิด ก็ว่าเราเกิด เราไม่ได้ตาย ก็ว่าเราตาย ธรรมะไม่
ตาย มันสัตว์ตาย สัตว์เกิดตายต่างหาก ธรรมะไม่เกิด ไม่ตาย

ขันธพระธรรมนี้ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่ตน สัตว์โลกทั้งหลายมีเกิดแล้วต้องตาย ตายแล้ว
ต้องเกิด เกิดไม่แล้วสักที

อดีตของเราทุกคนนะ บางคนจะจำได้หรือไม่ก็ตามใจ

สัตว์เป็นโลกเกิดตาย เกิดตายเป็นสัตว์โลกไป อยู่กับศีลกับธรรมแล้วไม่เกิดไม่ตาย
มีแต่ ดิน น้ำ ไฟ ลม อากาศธาตุ ทำงานกันเท่านั้น มีสัตว์ที่คนที่ไหนเล่า นิโรธมัน
ไม่มีสัตว์มีคณิน ไม่ใช่ชาติ ชรา พยาธิ มรณะอะไรนะ มันหมด

มันไม่มีสัตว์มีคณิน ไม่มีตำเอียงรักใคร่ใคร มานะสังโยชน์มันก็ไม่ มี อูทระจะนุสัย
อวิชานุสัยไม่มี มันก็เข้าเส้นมัชฌิมาได้ ไม่ติดรูปฌาน อรูปฌาน ไม่ติดนามติดรูปแล้ว

เกิดมาทำไมให้ต้องวนเวียน หนีซิ หนีเกิดไม่ต้องมาเกิด เกิดก็เป็นทุกข์ แก่ก็เป็นทุกข์ ตายก็เป็นทุกข์ ให้เคารพศรัทธามั่นในโลกุตตรธรรม

ถ้าเลิกละนองกาย วาจา ใจเสียแล้ว มันก็พ้นจากโลภี โลภี โลภี โลภี ท่านสงบนี้ กานสงบ วาจาสงบ ใจก็สงบ

แล้วเข้าใจโลกุตตรได้ง่าย

กายสงบ จิตก็สงบ มันต้องอยู่ด้วยกัน เหมือนเงากับรูปนี้มัน ไปด้วยกัน เมื่อกายหยุดเงามันก็หยุดไหว เมื่อกายไหวไป เงาก็ไหวด้วย ก็ดูที่กายกินข้าว เงาก็ทำท่ากินข้าวด้วย มันมีข้าวเมื่อไร นั่นแหละ ไอ้ที่ดับกิเลสได้แล้ว

มันต้องเป็นอย่างนั้น เหมือนเงากับรูป ไม่ได้เกี่ยวกัน

พอกายอาหาร จิตไม่อาหารจริงๆ ไม่หยุดเกิด มันหยุดตายไม่ได้หรอก หยุด ต้องหยุดกันหมด ตั้งแต่มนุษย์โลก สวรรคโลก พรหมโลกนะ.....

อย่าทิ้งศรัทธา สติ ปัญญา ญาณวิชา ขอให้รู้ธรรมเห็นธรรมในธรรมที่เกิดดับก็มี ธรรมที่ไม่เกิดไม่ดับก็มี ทั้งกรรมค้ำกรรมชาวก็มี กรรมไม่ค้ำกรรมไม่ชาวก็มี

อย่าได้ประมาทหนึ่งนอนใจ อย่าได้ทิ้งเด็ดขาด อย่ามัวแบกทุกข์อวิชชาอยู่เลย

ตัดกิเลสได้ต้องอาศัยอริยสัจ และมีฌานเกิด ฌานจะเกิดต้องเดินตามโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ประการ อริยมรรค ๔ อริยผล ๔ นิพพาน ๑ เกิดที่จิต นิโรธเกิดที่จิต

พระพุทธเจ้าสร้างบารมีมา ๔ อสงไขยแสนกัโรมหากัปปี แต่เวลาตรัสรู้ใช้เวลาวันเดียว..... ตัวอวิชชากิเลส อวิชชานี้แหละตัดออกเสีย ให้มีแต่วิชชาอย่างเดียว มันก็ทรงได้ของมันเอง ผมขนเล็บพินหน้ง มันก็เป็นพยานให้อยู่แล้ว

เสริมสวดยกายเท่าไรก็ไม่หาย มันชุ่มและอยู่กับพินผมขนเล็บหน้ง

มันไปแล้วไม่มาหรอก พินมันนิพพานหนีจากแล้วไม่มาแล้ว น้ำ ดิน ไฟ ลม อากาศ เป็นรูปใหญ่ พินก็อาศัยรูปใหญ่นี้แหละ แต่มันไปก่อนเสียแล้ว ส่วนเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาน ต้องอยู่กับกายวิญญาน จิตวิญญาน มโนวิญญาน ทำงานร่วมกันอยู่ จิตนี้ มันไม่มีเนื้อหนังนี้มันนามธรรมล้วน

ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศธาตุ เขาทำงานกันเองต่างหากเล่า มีแต่ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ
ธาตุ ทำงานกันเท่านั้นแหละ มีสัตว์ มีคนที่ไหนเล่า อวิชชานั้นมันไม่เห็นตัวมันเอง

ความทุกข์กายทุกข์ใจ เป็นทุกข์อย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นอย่าให้มีความทุกข์ กายใจเลย
ทุกข์เพราะเกิดดับมันมีอยู่แล้ว เอาราคะ โลภะ โทสะ โมหะมาเพิ่มยิ่งทุกข์ใหญ่
อย่าให้ใจหลงมกไปตามโมหะความไม่รู้จริง ทำสติให้มันสัมปชัญญะความรู้ตัว
ความสามัคคีจึงตั้งมั่นถาวร

เราจะมาเกิดดับอยู่ทำไม มันไม่เที่ยง เกิดก็ไม่เที่ยง ตายก็ไม่เที่ยง เราจะมาเกิด เรา
จะมตายทำไม

ติดเกิดติดตายนั่นเอง นี่ก็ว่าเกิดของเรา ตายของเรา เกิดของเรา ตายของเรา ก็คิดแต่
อยู่นั้น เวลาเข้าบรรพชา อุปัชฌาย์ก็บอกแล้วนะ ชาตะ รูปะ ณะชะตา ยินดีไม่ได้นะ ยินร้าย
ไม่ได้นะ โลภีก็เป็นเจ้าของโลภี ก็ติดอยู่โลภี

สัตว์ไม่มี คนไม่มี นิโร โธนิพานังราคะหมด อวิชชาดับ ก็หยุดงานหมดชิต ตัดตั้งแต่
กามาสวะ ภวาสวะ ทิฐาสวะ อวิชชาสวะ ดับให้เรียบหมด มันดับ ดับไม่เหลือ สังโยชน์ก็
ไม่เหลือ อนุสัยก็ไม่เหลือต้องดับให้หมด

เกิดดับเป็นหน้าที่ ตาก็เกิดดับ หูก็เกิดดับ รูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะก็เกิดดับ ลม
หายใจก็เกิดดับ วิตกวิจารณ์ก็เกิดดับ ตัวเวทนา สัญญาเกิดดับ ไม่เกิด ไม่ดับ คือ ทำพิน
จากกายสังขาร วจิตสังขาร จิตสังขาร ที่มีอยู่

จิตสังขารก็มาจากสัญญากับเวทนา เป็นตัวเป็นตนไม่ได้ เพราะมีเกิดดับอยู่ในตัว
ของกายสังขาร วจิตสังขาร จิตสังขารเอง ความเกิดดับมีอยู่ตามผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ดับ
ไต ไล่ พุง

ไม่ใช่นามขันธ์ คือตัวไม่เกิดไม่ดับ ตัวเกิด ดับ จึงไม่มีสัตว์ ไม่มีคนเข้าไปปน
อวิชชาหมดแล้วจากจิตจากกาย สมุทัยหมดจากกายหมดจากจิตด้วย นิโรธก็มีที่กายที่จิต
ด้วย สักกายนิโรธจิตนิโรธมีคู่กัน

เชื่อกิเลสก็เป็นทุกข์นะชิต จิตของเราก็เป็นทุกข์ชิต กายของเราก็เป็นทุกข์ชิต ก็มันเป็น
ทุกข์จะไปเกิดมันทำไม ไปตายมันทำไม

กิเลสกรรมวิบากมันไม่หมดหรือก มัวเวียนเกิดเวียนตายอยู่นั้นแหละ มันต้องตัดอา
สวะ ๔ อุปาทาน ๔ ตั้งโยชน์ ๑๐ อนุสัย ๗ หมดแล้ว ไม่มีที่เกิดที่ตายแล้วหมด

เขาจะมีทุกข์ยังงีละ ทั้งเหตุมันเสียแล้วกัน ดับแต่เหตุมันซิ

ไม่มีใครช่วยเราละ ไม่มีใครช่วยให้เราพ้นเกิดพ้นตายได้ละ ถ้าไม่พ้นเกิดพ้นตาย ก็
ต้องทุกข์อยู่อย่างนี้แหละ กรรมวิบากวนเวียนอยู่นี้แหละจะเอาหรือ

ดับหมดมันหยุด โรงงานหมด ไม่มีใครปรุงแต่งมันปกติหมด ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
มันปกติหมด คนละหน้าที่กันหมดไม่มีใครทำไขว้เขวกัน

แก้ทางจิตแก้ได้ แก้ไม่ให้เกิด แก้ เจ็บ ตาย แก้ข้างนอก แก้ไม่ไหวหรือ

แก้ที่ตัวเราซิ คนอื่นก็ให้เขาแก้ของเขาเอง เมืองใครเมืองมัน บ้านใครใครอยู่ อยู่ใคร
ใครนอน ไม่ก้าวก่ายกันหรือ...

เราถูกคาดโทษไว้แล้ว คือ โทษ แก้ เจ็บ ตาย จงรีบแก้ไขตัวเองเสียให้จงได้ซิ

จะให้ใครมาทำตัวอย่างให้ดูเล่า ตัวเองก็ต้องทำให้ตัวเองดูซิ กายกรรม ๓ ทำให้
ตัวเองดู วิกรรม ๔ ก็ทำให้ตัวเองดู มโนกรรม ๓ ก็ทำให้ตัวเองดู สอนตัวเองซิ

ทำกายวาจาใจอย่างนี้ ไม่ต้องไปถามคนอื่น บริสุทธ์หรือไม่บริสุทธ์รู้ได้จำเพาะตน
อานิสงส์ก็จะเกิดมีแก่เราทุกเมื่อ พ้นจากทุกข์ทั้งปวง อานิสงส์ใหญ่ไพศาลหาที่ประมาณ
บ่ มิได้ อารมณ์เป็นสุข ทุกข์ อุเบกขา ต้องรู้ตนเอง ข้อปฏิบัตินำไปถึงโลกุตตรธรรม ที่ไม่
แปรผันไปตามเหตุปัจจัย

พ้นจากเครื่องเศร้าหมอง คือ กิเลสทั้งปวง สังฆะหมายความประพฤติตามคำสอน
ของพระพุทธเจ้า ละทุจริตทั้ง ๓ ต้องทำให้ได้เสียก่อน ให้เป็นแบบอย่างของคนภายหลัง
ไม่ว่าทางโลกและทางธรรม เราต้องทำเองให้มีให้เป็นเสียก่อน จึงสอนผู้อื่นได้

ความทุกข์นั้นจะไม่มีแก่เรา เหมือนนายช่างไฟฟ้ารู้จักเปิดปิดไฟ เป็นประโยชน์แก่
คนทั้งหลายได้รับแสงสว่างฉับใจ ผู้ที่ทำประโยชน์ตนได้แล้ว ทำประโยชน์ผู้อื่นก็ฉับนั้น
มีตัวอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำตัวของท่านได้แล้ว

เพราะท่านสงบตัวของท่านพ้นจากทุกข์เสียก่อน จึงมีประโยชน์โดยไม่มีประมาณ แม้สาวกทั้งหลายก็สงบตัวเสียก่อนทั้งนั้น จึงแผ่ศาสนาได้ไพศาลมากกว่าเมื่อดินเมื่อดทรายในมหาสมุทร

ทัฬถมตนเองทางคิตางชั่ว คีก็ชอบใจ ชั่วก็ไมชอบใจ เรียกว่าแตกสามัคคี คีลก็ตั้งไม่ได้ เพราะคิลขาดสมาธิ ความมั่นใจก็ไม่มี ปัญญาความรอบรู้ก็ไม่มี จะหาความสุขมาจากไหน เราเป็นโมหะไปทั้งหมด

ตนได้ทำมาแล้วสมถกรรมฐาน ภาวนาเป็นประโยชน์ส่วนตัว ผู้ที่เข้าใจกำจัดกิเลสทั้ง ๖ ได้ ไม่ต้องเลือกว่าสูตรไหนบทไหน ทำให้จิตไม่เศร้าหมองใช้ได้ทั้งนั้น ได้กระทำมาอย่างนี้ จึงได้เห็นว่ คำสอนของพระพุทธเจ้านี้จริงๆ อยู่ทุกเมื่อที่ใจของเรา จึงมีสติ มั่นคง ตั้งมั่นสัมพัชัญญะความรู้ตัว นึกถึงกาย เวทนา จิต ธรรม มีอยู่ที่เรา ไม่ต้องไปถามผู้อื่น

สอนเขาไปแล้ว เขาไม่เอา จะไปทำอย่างไรได้ พระธรรมสอนได้เฉพาะผู้ที่เขาจะเอาจะหากเล่า คนไม่เอา สอนเขาได้หรือ

การปฏิบัติค้นหาพระสัทธรรมนั้น ต้องมีปัญหาเสียก่อน จึงจะรักษาสติให้เกิดขึ้นได้ แล้วจึงจะเกิดสมาธิตั้งขึ้น เข้าถึงความสงบแห่งใจ จะเกิดมีปัญหา

ที่เกิดขึ้นเพราะสมาธิอบรมแรกๆ ก็ไม่ค่อยช้คั่นไม่ค่อยแหลมคมนัก มักไม่ทันสังขารและผัสสะ จะค่อยๆดีขึ้นค้มขึ้น จนกระทั่งเป็นปัญญาที่รู้ทันผัสสะ และประหารกิเลสลงได้ที่จิตนั่นเอง

คั่นพระไตรปิฎกพันยาก จิตกับอวิชา มั่นอยู่ด้วยกัน คั่นที่ตัวนี้ดีกว่า เห็นอวิชาเห็นจิตแล้วก็ง่าย

เราจะเรียนพระไตรปิฎกที่ชาติที่ชาติก็ดี ตั้งแต่ปฐมสังคยนาจะเรียนถึง ๕,๐๐๐ ปี ก็ไม่จบอยู่นั่นเอง เพราะความเกิดความตายมันตาม อยู่ ทุกข์ มันมีอยู่ที่จิตที่ใจแล้วจะพ้นความทุกข์ที่ไหนได้ เมื่อจิตมันเป็นทุกข์ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ก็พลอยทุกข์ไปด้วย

ไม่มีใครเป็นเจ้าของวินัยปิฎก สุตตันตปิฎก อภิธรรมปิฎก เข้าไปยึดเข้า มันก็เป็นอุปทานขันธขึ้นมา

คนนอนหลับไม่ยึดถือ พอตื่นขึ้นเท่านั้นแหละ นั่นก็ของเรา นี้ก็ของเรา

ใครไปร้องไห้ตามสังขารก็เป็นคนโง่ต่างหากเล่า คนโง่ร้องไห้ คนฉลาดไม่ร้องไห้
อยากโง่ก็ร้องไห้ไปซี อยากฉลาดก็หยุดร้องไห้เสียซี

หน้าเศร้าๆ เพราะมันไม่อยู่กับที่ ไม่อยู่กับหนัง กับจิต มันไปอยู่กับอารมณ์
ประเดี๋ยวก็ร้องไห้ เดี่ยวก็หัวเราะ มันแน่นอนเมื่อไหร่ล่ะ โลกนี้ล่ะ ชอบใจก็หัวเราะ ไม่
ชอบใจก็ร้องไห้ อวิชชามันบัง ผม ขน เล็บ ฟัน หนังมันบังไว้ซะ...

อดีต จะไปรู้มันทำไม อนาคตจะไปรู้ทำไม รู้ปัจจุบันซี จึงจะตัดกิเลสและหมดทุกข์
ได้

อดีตไม่รู้ รู้ปัจจุบันนี้ ธรรมะรู้ปัจจุบันนี้ อดีตเราไม่รู้นี้ ปู้กับยาพระพุทธเจ้าชื่ออะไร
โอ้โฮ ใครจะไปจำได้ ผู้ถามจำเอาเองซี ผู้ตอบจำไม่ได้หรอก.....

อยู่กับปัจจุบันก็ไม่มีตัวตน มีแต่ธรรมะไม่ใช่ตัวกิเลส รูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปะ
ธรรมารมณ์ ไม่ยินดียินร้ายรู้เห็นเป็นกลางอยู่เสมอ อยู่กับศีล สมาธิ ปัญญาถึงเมื่อไรก็ไม่
ตายเมื่อนั้น เพราะฉะนั้นขออนุโมทนาด้วยนะ

ธรรมะสว่างแจ้งขึ้นมาเอง ไม่มีตัวมีตน เห็นชัดว่าทุกอย่างรอบตัวว่าเป็นปรมาต
ธรรม สิ่งสมมุติขึ้นมา ทุกอย่างมันเป็นธรรมหมด ไม่ใช่ของใคร พระพุทธเจ้าก็ไม่ได้
ถือเอาเป็นเจ้าของ พระอรหันต์ก็ไม่ได้เป็นเจ้าของ สัพพัญญูพุทธะ ปัจเจกพุทธะ สาวก
พุทธะ มันไม่มีตัวตนหรอก ธรรมต่างหากที่ทรงไว้ คงอยู่ในจิตของตนเอง พุตกันแต่เรื่อง
ปริยัติ ปฏิบัติ ไม่มีใครชนะใครหรอก มันติดอยู่ในสมมุติบัญญัติต่างหากล่ะ

ทุกข์เกิดกับจิตนั่นเอง สมุทัยเกิดกับจิตนั่นเอง นิโรธสังเกิดกับจิตนั่นเอง นิพพาน
สมบัติเหนือนาม เหนือรูป

ร่างกายมันแก่ ธรรมะไม่แก่ ร่างกายมันเหนียว ธรรมะไม่เหนียว

ร่างกายเรานี้สักแต่ว่าเท่านั้น ชาติ ๔ มันถูกขามา ยาเบื่อ มันก็แสดงอาการต่างๆ
นานา ส่วนจิตใจมันไม่ได้ถูกก็เลยไม่เป็นอะไร เหตุเพราะกายกับใจมันคนละเรื่อง
รวมกันไม่ได้

ร่างกายของหลวงปู่ทันทน์ก็เหมือนกัน ทำไมมันจะไม่เจ็บ แต่จิตใจต่างหากที่ไม่ได้
เจ็บป่วยกับร่างกายด้วยเท่านั้น

ร่างกายเขาหมดไป เพราะหมดอายุ มันหมดไปทุกๆ ขณะจิต เกิดเดี๋ยวนี้ จิตมัน
พ้นในปัจจุบัน พ้นเกิด แก่ เจ็บ ตายด้วย

อ้อ มันไปทางนี้เอง ไปทางกายนิโรธ จิตนิโรธ ไม่ต้องเกี่ยวข้างหน้าข้างหลัง
ปัจจุบันก็ไม่เกี่ยว

ธรรมะยังอยู่อย่างเก่า ธรรมะยังธรรมชาติอยู่ มันแก่ที่ไหน มันไม่เกิดไม่ตาย มันจะ
แก่ได้อย่างไร ธรรมะมันธรรมชาตินี้

มันไม่ใช่เนื้อหนัง ไม่ใช่สัตว์คน ไม่ใช่ต้นไม้ภูเขา ฟันนามพันรูปไปแล้ว มันเป็น
ธรรมะได้ ธรรมะมาจากไหนก็มาจากธรรมะนะซี มาจากมนุษยธรรม เทวธรรม พรหม
ธรรม มาจากอริยมรรค ๔ อริยผล ๔...

เราเกิดขึ้นมาก็คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ มาสบทบกันให้เป็นอุปกรณ์ของเรา ให้
เป็นมรรคเป็นผลให้ได้ ให้เป็น มนุษยธรรม เทวธรรม พรหมธรรม โลกุตตรธรรม

โลกุตตรธรรมมันอยู่จิตเดียว จิตนี้ละมันรับธรรมะ นอกจากกายกับจิตแล้ว จะไป
รับที่ไหนล่ะ

โลกุตตรธรรมนะตกค้างกันตั้งแต่ปฐมสังคายนาแล้ว อย่าตกค้างไปอีกนะ ตกค้าง
ไปอีกเป็นทุกข์อีก เกิดอีกเป็นทุกข์อีกนะ

เราจะถอยหลังดูตัวของตัวเอง เราผ่านมาแล้ว ๕,๐๐๐ ปี ไม่รู้จักจบ อนาคตา จะ
กัมมันตา เกิดแล้วไม่แล้ว ตายแล้วไม่แล้ว

เป็นยังงั้นแหละ ไม่ใช่เป็นมาน้อยนี้ ๕,๐๐๐ ปี เขาเป็นอย่างงั้นแหละ เขาจะเอา
อย่างงั้นอย่างงี้ จะเอาทางกิเลสกาม วัตถุกาม ทางศาสนา กิเลสกามก็ให้ละ วัตถุกามก็ให้
ละ ละแล้วจึงจะเป็นอริยมรรค ๔ อริยผล ๔ ได้ ละได้ก็ถึงนิโรธธรรม นิพพานธรรม
นิพพานสมบัติ คนเกิด ก็ไม่เอาไป คนตายก็ไม่เอาไป กระจกก็ไม่เอาไป หนังก็ไม่เอาไป
คืนให้โลกหมด..... อริยผล ๔ มีเจ้าของอยู่มันไม่ไปหรือก ต้องหมดเจ้าของ หมดตา หู
จมูก ลิ้น กาย ใจ หมดเจ้าของรูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปะ ธรรมารมณ

มันจะไปติด รูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปะ ธรรมารมณยังงั้น ติดภายนอก ๖ ภายใน
๖ ได้ยังงั้น ติดไม่ได้นะ...

เราเรียนมาก่อน อดีตนั้นนะ เราบวชมาตั้งแต่วันแรกนั้นแน่ มันอยู่แค่มนุษยธรรม
เทวธรรม พรหมธรรม กรรมฐานก็เรียน วิปัสสนาก็เรียน

เรียนมาแต่อดีตชาติ ร้อยล้าน พันล้านชาติ ก็ไม่พ้นอวิชชา ตรัสรู้ทันทีก็จะพ้น
อวิชชา พ้นแล้วก็ง่ายยังไม่พ้นก็ยาก...

เรียนแล้วไม่แล้ว หลงๆ ลืมๆ ถ้าหากมาปัจจุบันนี้แหละไม่หลง ธรรมะปัจจุบัน
พุทธศาสนามีจริง ธรรมศาสนามีจริง สังฆศาสนามีจริง

เรียนอะไรเรียนได้ เรียนวาง โลกมุต ๘ โมหมุต ๒ โทสมุต ๒ มันยาก

เราทุกวันนี้เรียน โลกุตตรธรรม ก็เพื่อบุญกุศลนี้มารักษา ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
ไม่ให้ตกไปในบาปในอกุศล ให้เจริญแต่บุญอย่างเดียว ความเกิดเป็นทุกข์ก็หมดไปเอง
จะว่างจากกาย วาจา ใจไปเอง ทางกายเป็นทุกข์ก็ว่างไปเอง

ก็เราเจริญมนุษยธรรม เทวธรรม พรหมธรรม มาตั้งอเนกชาติแล้ว ทีนี้มันไม่หลุด
ออกไปเสียนี้ คราวนี้จะเข้าโลกุตตร มันก็ว่างเทกระจาดหมดเท่านั้น

โลกุตระธรรมมันอยู่จิตเดียว จิตนี้ละมันรับธรรมะ นอกจากกายกับจิตแล้ว จะไป
รับที่ไหนล่ะ

กฎธรรมดาของธรรมะมีแต่เกิด ดับ เรียนเท่าไรก็ลงที่กฎนี้แหละ

เรียนรูป รส กลิ่น เสียง เรียนทุกวันก็ไม่หายหลง มันเลยธรรมะไปหมด

เขาจะเรียนหาเงินหาทอง เขาไม่เรียนหานิพพาน ผู้บอกก็บอกไปนิพพาน ผู้เรียน ไป
เรียนหาเงินหาทอง หายใจเข้าเป็นเงินเป็นทอง หายใจออกเป็นเงินเป็นทอง

ตัวนั้นแหละตัวสำคัญ คือรูปเงินรูปทองนั้นแหละ

ถ้าคิดรูปเงินรูปทองก็คิดรูปเรานามเรา ก็คิดรูปอื่น นามอื่นลามปามไปหมด คิดเส้น
หญ้าเส้นเดียวก็คิดได้ คิดผมเส้นเดียวก็คิดได้ คิดขนเส้นเดียวก็คิดได้

ศีลโลกีย์ สมาธิโลกีย์ยังตัดไม่ได้ ปัญญาโลกีย์ยังไม่รอด จะไปนิพพาน จะหาย
เอาเงินเอาทองไปด้วยจะได้อย่างไร สละหมดแล้วจึงจะไปได้

จิตมันรวมเป็นสมาธิเองแบบอัตโนมัติ สงบเป็นเอกัคคตารมณ์ ถึงอัปนาสมาธิเลย
มาวันนี้ได้สัมผัสด้วยตนเอง จึงหายสงสัยตั้งแต่นั้นมาว่า "คำว่าสมาธิหัวตอคืออะไร มันมี
แต่ความสงบ แต่ปัญญาที่ถ่านถอนละกิเลสมันไม่มี"...

มโนกรรมมันรับได้ทั้ง โลภะกรรม โลกุตระกรรม มันมีจิตใจวิญาณทำงาน
ติดต่อกัน เราจะเรียนก็เรียน เวลาลมหายใจกำลังทำงานพัฒนาชีวิตอยู่ เราจะปฏิบัติก็เอา
พร้อมในชีวิตนี้ รู้ไม่รู้ให้ได้ปฏิบัติ ปรียติ เป็นทุนไว้ก่อนนะ ปฏิบัติกรรมมันจำกัดมัน
เฉพาะตัว กิเลสดับเมื่อไร มันก็รู้เมื่อนั้น จุจิตมันทำงาน

วันพระมีอยู่ในตัวของเราทุกวัน ตัวของเราอยู่กับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์
อย่าให้เลยไปจะดีแตก

ปฏิบัติอยู่กับธรรมะ สวดมนต์ก็ธรรมะ ทำวัตรเช้าก็ธรรมะ ทำวัตรเย็นก็ธรรมะ
หายใจเข้าเป็นธรรมะ หายใจออกเป็นธรรมะ

สวดมนต์ ถ้าไม่รู้แก่นของ ทาน สีล ภาวนา ก็ไม่รู้ธรรม

ธรรมะนั้นไม่มีเกิด ไม่มีแก่ ไม่มีตายอยู่แล้ว เหนือนามเหนือรูปก็พ้นเกิดดับ

บุคคลทุกประเภทถ้าหันเข้ามาหาพุทธคุณภายใน ธรรมคุณภายใน สังฆคุณภายใน
ถึงไม่หมดไม่สิ้นก็เบาบาง เพราะตัวจริงมันแสดงเล่นกับมโน แล้วมันก็ฉายออกมาทาง
ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

จิต ที่ยังไปโน่นมานี่ ที่จริงมันไม่ได้ไปหรือก มันอัดฟิล์มมาเท่านั้น นึกภาพอะไรก็
อัดมา คือ อัดไว้กับธรรมมณ...

ภายในมันดับหมด ดับหมดไม่ให้เหลือ ก็ตานี้มันสัมผัสกับรูป มันไม่เหมือนเก่า
แล้ว มันหยุดกันภายนอก ๖ ภายใน ๖ มันไม่รวมกัน จิตใจไม่ซึมกับความเย็นความร้อน
ความหนาวของดับไตไส้พุง

มันหยุดหมด ภายนอกก็หยุด ภายในก็หยุด ภายนอก ๖ ภายใน ๖ มันเงียบหมด
เหลือแต่ซากเปล่าๆ

ในนามในรูปนี้ โลกุตระธรรมก็อยู่ในนี้ พระปัจเจกพุทธก็อยู่ในนี้ สัพพัญญูพุทธะ
ก็อยู่ในนี้ สาวกพุทธก็อยู่ในนี้ ภิกษุ ภิกษุณีอยู่นี่เอง ไปทำภายนอก ใครจะเป็นละ

ร่างกายของเราเป็นทุกข์ เพราะจิตเข้าไปยึดมั่น

ยารักษาโรคทางตา ธรรมะรักษาโรคทางจิต ฟันเกิดฟันตายได้

ยาเรือไว้ ใช้น้ำข้าวเหนียวข้าวเจ้ายาไว้ก่อน เรือมันรั่วก็ต้องยาเอาไว้ใช้ก่อน ใช้น้ำเสร็จแล้วทิ้งเลย

ขั้น ๕ รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นทุกข์ อนิจจัง อนัตตา เห็นเป็นไตรลักษณ์

ขั้น ๕ ของกิเลสมันเกิดเป็นทุกข์ ตายเป็นทุกข์อยู่แล้ว เป็นตัวอนิจจัง ทุกข์ อนัตตาอยู่แล้ว

ทุกอย่างมันรู้มันเห็น แต่มันไม่ยึดถือมัน เพราะขั้น ๕ มันหมดแล้ว มันเหลือแต่ธาตุ ๔ เท่านั้นเอง ขั้น ๕ มีอยู่แต่ไม่มีสัตว์มีคนมาอาศัย ไม่มีสมบัติบัญญัติเข้าอาศัยได้ มีแต่ปฏิบัติกริยา เกิดดับ

เราเป็นคนงานของพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ทำงานตามหน้าที่

คนที่ทำงาน มันยึดงาน มันไม่ว่างจากราคะ โทสะ โมหะ ชาวโลกมันไม่รู้เรื่องหรือ ทำเพื่อจะเอาการเอางานเอากำไร คิดเอากำไรอยู่นั้นแหละ

โรคกายนั้นมันรักษาไม่หายหรือ โรคจิตรักษาหายได้ หมดอาสวะก็หมดโรค

เราจะมัวเพิกเฉยอยู่ๆ ไม่ได้ จึงไม่เพลิน อยู่ตามอารมณ์ทาง ๖ นำมาซึ่งจิตเศร้าหมอง ไม่ลุ่มหลงละชั่ว ทำดีให้พ้นจากอารมณ์ที่ ๖ ทำให้มีศรัทธาอยู่เสมอ เชื่อกรรม เชื่อผล ผู้ปฏิบัติรู้เท่าอารมณ์ จึงได้ศรัทธาวิริยะ

นิโรธมีอยู่ทุกวัน ภายใน ๖ ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ มันไม่มีไปเกิดแล้ว ภายนอก ๖ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ก็ไม่มาเกิดแล้ว มันเป็นนิโรธทั้งนั้นแหละ

รักษา ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ให้หมดทุกข์ ทั้งอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ก็จะได้ธรรมะโลกุตตรพ้นจากธรรมะโลกีย์... ทางโลกุตตรเสียสละหมด รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส กามารมณ์เสียสละหมดไปได้ ต้องเสียสละอายตนะ

อายตนะภายนอกกับภายในมันรวมกันได้ มันมี จิต เจตสิก รูป นิพพาน เท่านั้นเอง เป็นเพียงสมมุติบัญญัติเท่านั้นเอง ไม่มีเจ้าของ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ก็เป็นสมมุติบัญญัติ

ขึ้นมา พุคกันไม่รู้เรื่อง แต่พิจารณาได้ อ่านได้ เข้าใจได้ จนรู้ความเป็นจริง ความเป็นไป
ของสังขาร รู้ความเป็นจริงของโลก ก็หมดกัน ไม่มีปัจจัยอะไรส่งให้สัตว์ต้องมาเกิดอีก

ราคะเผาจิต โมหะเผาจิต โทสะเผาจิต วิปีศสนาเผากิเลสหมดไป

กรรมฐานทั้งหลายกำจัดกิเลสได้ทุกประเภท กำจัด ราคะจริต โทสะจริต โมหะจริต
วิตกจริต ศรัทธาจริต พุทธจริต ของตนได้ทั้ง ๖ จริต ผู้ปฏิบัติต้องเห็นอย่างนี้

พระกรรมฐานอย่าเลือก จะกินแล้ว กินแห้ง กินหวาน กินความมันเป็นอาหารทั้งนั้น
ข้าวเจ้าจะ ไปเลือกทำไม ข้าวเหนียวจะ ไปเลือกทำไม กินข้าวสุกต่างหาก อย่ากินข้าวดิบ
เดี่ยวกินเจ เดี่ยวกินเนื้อ เดี่ยวกินอย่างโน้น กินอย่างนี้ นั่นกินตามภาษาสมมุติ กินอาหาร
ตามมีตามได้ ไม่ใช่กินผัก กินเนื้อ กินอาหาร.....

คนดีต้องหนีบ้ำชิ บ้ำกับบ้ำก็ไปต่อยกันชิ สนามมวยต่อยกันไม่รู้จักเจ็บจักตาย
สนามม้าก็เหมือนกัน สร้างเสร็จหมดเงินตั้งแสนตั้งล้าน มีทุนเท่าไร ไปทุ่มเทในสนามม้า
หมด เราบอกมันตรงๆ ไม่เชื่อหรืออก ไปสนามบ่อยๆ ระวังม้าเตะนะ ถูขาคนนะ กระเป่า
ขาคนนะ เงินหมดเลยเหลือแต่ร่างกาย

ระวังคนดีแตก เพราะกิเลสความหลง หลงจนลืมนดี

กายเดียวจิตเดียว เอโกธัมโมไปไหนก็มีแต่ธรรมะ หายใจออกก็มีแต่ธรรมะ หายใจ
เข้าก็มีแต่ธรรมะจนเข้าถึงธรรมะ

กายเดียวจิตเดียวนี้ ไปหาที่อื่นไม่เห็นหรือก นิพพานอยู่ตรงไม่เกิดไม่ตายนั่นแหละ
หน้านิพพานเป็นอย่างไร หน้าไม่มีวิชา อวิชาไม่มี เป็นหน้านฤพาน หู นั่น
แหละไม่มีวิชา ตาไม่มีวิชา จมูก ไม่มีวิชา ปากไม่มีวิชา ลิ้นไม่มีวิชา มีแต่
วิชานั้นแหละ

หน้าเหมือนหน้าวิชา ตาเหมือนตาวิชา จมูก หู เป็นวิชาทั้งหมด นั่นแหละ
นิพพานเป็นอย่างนั้น เหมือนของคนผู้ถำมนั่นแหละ เหมือนของคนผู้ฟังนั่นแหละ
เหมือนของคนผู้ตอบนั่นแหละ

นฤพานเป็นอย่างนั้น หน้าตาเป็นอย่างนั้นนะ อวิชามาอยู่ในตาหูเขาไม่ได้

รู้อยู่แต่ไม่รู้ไม่ตาย ไม่ตายก็ไม่เกิดด้วยนั้นแหละ ใ้อัตายก็ตายเขาหมายอย่างนั้นเอง
แหละ นิพพานหมายตายก่อนตาย

รู้อยู่ตรงไม่คิดนั้นแหละ ไม่มีไฟราคะ โทสะ โมหะ จะมาเผาแล้ว เขาติดไม่ได้แล้ว
ติดตำรา ติดชุดงค์ ๑๓ ติดอ่านหนังสือ ใครพูดใครบอกอะไรก็ไม่เชื่อ ถือลูกประจำ
ห้อยคอ ถือรูปนามอยู่ พอท่านบรรลุนิพพานก็เลิกหมดเลย ท่านสละสิ่งต่างๆที่มีอยู่ออก
หมด ท่านเสียดสละภายในออกได้ ภายนอกท่านก็เสียดสละได้

ให้ตายอย่างที่คุณที่เขารู้เขาถึงซึ จะได้รู้ได้ถึงกับเขาบ้าง

ก็กิเลสหนีพพานแล้วใครจะหนีพพานล่ะ ชั้นของกิเลสก็หนีพพานไปแล้ว ชาติของ
กิเลสก็หนีพพานไปแล้ว กิเลสก็ไม่มีในตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

มโนกรรมมันละเอียดกว่ากายกรรม มโนกรรมมันรับได้หมดทั้งโลกีย์และโล
กุตตรกรรม

กายกรรมของท่านเป็นคุณกรรม วชิกรรมของท่านก็เป็นคุณกรรม มโนกรรมก็เป็น
คุณกรรม เมื่อทำได้แล้วการเสื่อมไม่มี

พระคุณของพระอรหันต์ไม่มีประมาณ ผู้ปฏิบัติควรทำกาย วาจา ใจ ตามแบบอย่าง
ของพระอรหันต์ อย่าให้หย่อนความเพียร ตั้งใจทำอย่าให้ทอดยต่อความเพียรจึงได้รับ
ผล

ไม่ว่าบรรพชิตคฤหัสถ์ก็ตามอาจพ้นทุกข์ด้วยกัน ต่างกันแต่จะช้าหรือเร็ว

ทำงานโดยไม่มีเจ้าของทำงานโดยเป็นนิโรชกรรม นิพพานธรรม กิเลสมันเหน้อย
ธรรมะไม่เหน้อยนะ

ถ้าเชื่อคำสอนของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว เราเป็นอุบาสก อุบาสิกา ก็เป็นอยู่ในวงศ์
ของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นภิกษุ สามเณร ก็อยู่ในวงศ์ของพระผู้มีพระภาคเจ้า
พระพุทธรเจ้ามีพระพุทธรคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณมาแจก

อุบาสก อุบาสิกาที่ดีเขาพ้นไปแล้ว ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายแล้ว

ไม่ว่าบรรพชิตคฤหัสถ์ก็ตามอาจพ้นทุกข์ด้วยกัน ต่างกันก็แต่จะช้าหรือเร็ว

ธรรมะมันอยู่ที่เข้าใจแจ่มแจ้ง มันอยู่ที่เอาชนะกิเลสได้ รู้ถึงวิมุติล่วงรู้ถึงอริยสัจ ๔
คือ มรรค ๔ ผล ๔ นิโรธ นิพพาน ๑ โน้น

สมาธินำความมั่นใจมาให้ ปัญญานำความตรัสรู้มาให้

รู้เท่าความเป็นจริง จึงไม่เจ้อด้วยทุกข์ ทุกข์นั้นเกิดขึ้น ให้รู้จักทุกข์ ยืนก็ตาย นั่งก็
ตาย เดินก็ตาย นอนก็ตาย มันเหลือนอกร่างกายนี้ ภายในก็ล้มหายใจ มันมีบุญมีบาปกับ
ใครล่ะ

ต้องรู้ว่าทุกข์แต่ไม่ยึดถือ รู้ว่าสุขแต่ไม่ยึดถือ

นี้ให้รู้แจ้งเห็นจริง รู้ไว้เห็นไว้ ไซ้ว่าใส่ป่าแบกหามเมื่อไหร่ เราจะเชื่อหรือไม่เชื่อ
ให้รู้ให้เห็นเสียก่อน เราอย่าเพิ่งปฏิบัติเสีย

ยืนอยู่ก็ธรรมะ นั่งอยู่ก็ธรรมะ นอนอยู่ก็ธรรมะ ไปก็ธรรมะ มากี่ธรรมะ จะไปทุกข์
อะไรล่ะ

บาปไม่มี บุญได้มาก ทำบุญไม่มีบาป มีแต่บุญอย่างเดียว

จิตใจเราไม่มีกรรมะ ไม่มีมนุษยธรรม เทวธรรม พรหมธรรม โลกุตตรธรรม จิตใจ
ก็ร้อนชิ ร้อนแล้วก็แสดงฉายความร้อนออกมาทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ.....

หากใจเรามีมนุษยธรรม เทวธรรม พรหมธรรม อย่างต่ำแต่สัตว์เลย แม้แต่ทวดาก็รู้
กันได้ ยิ่งหากมีโลกุตตรธรรมแล้วรู้หมด อดีต อนาคต มีอดีตตั้งสัจญาณ อนาคตตั้งสัจญาณ
กำหนดจิตได้

รู้จักทุกข์แล้วปล่อยทุกข์ซะ อยากพ้นทุกข์ก็อยู่กับธรรมะ อยากเป็นทุกข์ก็ไปอยู่กับ
สัตว์โลก..... สัตว์โลกยังข้องความเกิด ความแก่ ความเจ็บ ความตาย ก็เป็นตัวตน ตายก็
ว่าตัวตน อย่างนั้นจึงได้เป็นทุกข์

แต่ก่อนเราไม่รู้จักถือเอารูปมาเป็นตน เอาตนไปเป็นรูปว่า เราดี เราชั่ว ว่าเราทำได้
ว่าเราเป็นผู้วิเศษ ว่าเราเป็นผู้พ้น สักกายทิฏฐิก็ยังมียุ่ตนเอง

ถ้าใจยังมีทุกข์อยู่ ไม่ใช่ธรรมนะ ใจไม่ทุกข์ เป็นธรรม ที่ไม่แปรผัน

สังขารมันตายได้ ธรรมไม่ตาย ธรรมะของกลางนะ ไม่ใช่ของใคร

ตัวเรา คือ ธรรมะ เป็นอมตะไม่เคยตาย

ไว้ใจไม่ได้สังขารนะ มันเปลี่ยนแปลงนะ พระอรหันต์ไม่ประมาณอยู่แล้ว

ไม่มีกิเลสอยู่แล้ว

สุขเพราะความสังัด สุขเพราะไม่เบียดเบียน สุขเพราะปราศจากราคะก้าวล่วงข้าม
กามเสียได้ สุขอย่างยอด คือการนำความถือตนออกเสีย

เมากิเลสอยู่ทุกวันแล้ว ยังไปเมาสุราอีก

อยู่กับสัตว์โลกมันก็เกิดตายซิ เกิด แก่ เจ็บ ตาย อยู่กับสัตว์โลก อยู่กับธรรมะไม่เกิด
ไม่ตายเท่านี้แหละ

ส่วนที่ต้องเกิดอยู่ ก็เพราะจิตใจผูกพันกับสิ่งที่ตนเป็นอยู่หลงว่าเป็นจริงเป็นของเรา

ไม่เชื่อกันจะเกิดได้อย่างไร ข้าวเปลือกมีอยู่มันก็เกิดได้ ข้าวสารมันเกิดได้ไหม ก็ผุ
พังไปแล้ว กายสังขารก็หยุดงานตัวจิตสังขารก็หยุดงาน ดิน น้ำ ลม ไฟ อากาศ วิญญาณ
มันหยุดกันหมด ไม่มีสัตว์เกิด สัตว์ตาย ไม่มีใครดีใครชั่ว

เหมือนข้าวเปลือกพอดกดินแล้วกิ่งอก พอดกดินแล้วงอก ข้าวเก่าหมดไป ข้าวใหม่
เข้ามามันไม่หมดสักที มันก็วนอยู่กับเกิดตายนั่นแหละ ทุกข์มันก็อยู่ที่นั่นแหละ

ยกตัวอย่างอดีตที่เราเคยผ่านมาแล้วที่เราถูกมา ที่เราจมอยู่ในครรภ์พระมารดา จม
มูตรจมคูอยู่ตั้ง ๑๐ เดือน ไม่เห็นแสงพระอาทิตย์พระจันทร์ ทนทุกข์เวทนาอย่างแสน
สาหัสทั้งกลางวันกลางคืน เมื่อมารดาขึ้น เดิน นั่ง นอน เวลารับประทานอาหาร ถูกเผ็ด
เค็ม ร้อน มีความเกิดดับอยู่นับชาติไม่ถ้วน..... ผู้หญิงนะมันมีคนหนึ่งเมื่อไร แม่ของเรา
ทั้งโลก ยาก็เป็นผู้หญิง แม่ก็เป็นผู้หญิง เราไม่มาเข้าห้องพวกนี้ ใครล่ะจะมาเป็นบุพพการี
เรา

ธรรมไม่มีแข็ง มีขา ไม่มีขี้ ไม่มีเยี่ยวนะ อันนี้ร่างกายต่างหากล่ะ ก้อนดินต่างหาก
ล่ะ ก้อนน้ำต่างหากล่ะ ก็เปลี่ยนแปลงตามหน้าที่มันซิ น้ำก็เกิดดับ ดินก็เกิดดับ

คนมีเวทนา ธรรมะมีเวทนาเมื่อไหร่ล่ะ มีขี้ มีเยี่ยวเมื่อไหร่ล่ะ ขี้มันก็อยู่กับกายเนื้อ
นี้ต่างหากล่ะ กายธรรมไม่มีขี้มีเยี่ยว จิตไม่มีขี้มีเยี่ยว

เมื่อนอนอยู่ในครรภ์ เมื่อคลอดออกมาแล้ว เสวยวิบากอยู่เนื่องนิตย์ พร้อมไปด้วย
ราคะ โทสะ โมหะ เต็มไปด้วยอกุศลทางกาย วาจา ใจทุจริต และจิตเศร้าหมองพร้อมไป
ด้วยอบายภูมิ ๔ คือ นรก เปรต อสุรกาย เสร็จจាន

นี่เป็นผลของทุกข์กล่าวแต่เพียงเล็กน้อย

มนุษย์นี้อุ้มท้อง ๑๐ เดือนคลอดแล้วคลอดอีก ถ่ายแล้วถ่ายอีกไม่รู้จักเจ็บรู้จักจำ
เจ็บแล้วไม่จำ

หนุ่มคนใดไม่ยอมมีลูกก็อย่าไปแต่งงาน สาวคนไหนไม่ยอมมีลูกไม่ยอมอุ้ม
ท้อง ๑๐ เดือนก็อย่าไปแต่งงานเข้านะ แต่งงานเข้าไม่ได้นะ เมื่อไปก่อเหตุ ผลมันก็ต้อง
โต ๑๐ เดือนนะ นั่นแหละ ผลของการแต่งงานล่ะ อย่าไปทำเหตุเข้านะ

อริยมรรค ๓ อริยผล ๓ เข้าไม่แต่งงานแล้ว เขาไม่เกิดในท้องสัตว์ สัตว์มาเกิดกับ
เขาไม่ได้แล้ว

มีแต่ชาตสี่ประชุมกันเป็นรูปสมมุติว่าหญิงชาย หลงไม่รู้จริง จึงแตกสามัคคีนำมา
ซึ่งความทุกข์

คนไทยนี่อะไรๆ ไม่เสียดายหรือ ในโลกนี้ให้หมดนะ อามิสนะ แต่มีชื่อแม้ว่า ผัว
ดิฉันนะ ใครแตะไม่ได้นะ เอาตายเชียวนะ จะไปนิพพานจะเอาหัวไปด้วย ปัดโร้ เขาไป
นิพพานเขาเอาหัวเอาเมียไปที่ไหนกัน เขาเอาธรรมะไปต่างหากล่ะ

อย่าไปหลงว่ากายสังขารเป็นตัวเป็นตน เป็นธรรมะต่างหาก วิสสังขารเป็นตัวเป็น
ตนไม่ได้ เป็นธรรมะอยู่ประจำชีวิตนี้เอง ความไม่เกิดไม่ตายก็มีอยู่ในธรรมะนั้นเอง

ผู้ใดขยัน ผู้นั้นแหละเป็นลูกพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ผู้ใดขี้เกียจ ขี้คร้าน เป็น
ลูกกิเลส

ขยันก็สิ้นอาสวะเร็วหน่อย ขี้เกียจก็ถูกพญามารตามเล่นงานเอา เขาตามมาหลาย
ชาติแล้ว ไม่สิ้นอาสวะเขาก็ไม่เลิกตาม

ผู้ที่เขาไม่รู้ ไม่ถึง ไปตามอย่างเขาทำไมล่ะ

ถ้ายังไม่ตรัสรู้เพียงใดจะทิ้งวิริยะบารมีไม่ได้ล่ะ ขอเชิญชวนชาวพุทธทั้งหลายให้
เจริญวิริยะให้มาก

เราพาดำ หู จมูก ลื่น ภาย ใจ เข้าสู่บารมี ทศบารมี ทศอุปัชฌายะบารมี ทศปรหมัตถบารมี ให้เต็มรอบเพียงใด เราก็จะได้พ้นภัยเกิดตายนั่นเอง การเกิดเป็นทุกข์ เราอย่าได้ถึงที่เกิดเลย การตายเป็นทุกข์ เราอย่าได้ถึงที่ตายเลย ขอให้ถึงธรรมะของพระผู้มีพระภาคเจ้า

ธรรมะจะเหน้อยอย่างไร ๓ วัน ๗ วันอยู่ในป่าไม่ได้พูดกับใคร ไม่ได้หลับ ไม่ได้นอนก็ยังไม่เหน้อย ธรรมะไม่มีเหน้อย

เขาตีเรา ตีกว่าเราไปตีเขา เขาว่าเรา ตีกว่าเราว่าเขา เขามาเรา ตีกว่าฆ่าตัวเองตายนะ ความมั่นใจเป็นสมาธิ ความรอบรู้ในกองสังขารเป็นปัญญา ตัดตัวหลงตัวเดียว ตัดได้ทุกอย่างหมดทุกข์

กิลีส ๑,๕๐๐ ตัณหา ๑๐๘ อกุวิปัสสนาเผาไปหมดเป็นจี๋เข้าไปหมด

หมดตัณหาก็กัณหอดอยากชั หมดอยากก็หมดตัณหาชั

รูปนามของเราเป็นของสมมุติ เมื่อเห็นตามความเป็นจริง รูปนามของเราเป็นอยู่อย่างไร ก็เป็นอยู่อย่างนั้นแหละ...

รูปนามเป็นธรรมเกิดขึ้น ปรากฏแล้วก็ดับลงเป็นธรรม เกิดขึ้นเป็นธรรม ดับลงเป็นธรรม เป็นธรรมะล้วนๆ มีเกิดมีดับ

ขันธเปลา มันทวางจากกิลีส มันทอดอนุสัย หมดสังโยชน์ มันทไม่มีตัวไม่มีตน สักกายทิฎฐิไม่มี ตัวนิโรธมัทธเนือรูปเหนือนาม เป็นรูปเป็นนามเมื่อไรเล่า ถึงตรงนี้ พรหมจรรย์ก็ไม่มี

ให้เห็นโทษของกามราคะกำหนด รูปภายในกำหนด รูปภายนอกกำหนด ดับราคะอนุสัย สังโยชน์อนุสัยก็ดับเอง... ในรูปของตัวก็ไม่มี ราคะความกำหนดก็ไม่มี ผลของการกระทำเกิดขึ้นอย่างนี้ จึงได้มั่นใจ ธรรมไม่มีกาล ไม่มีสมัย ไม่ให้คลายความเพียร

เกิดดับก็ไม่มีความกำหนด ไม่เกิดไม่ดับก็ไม่มีความกำหนดนี้ จึงว่าวิราคะธรรม พอกายสังขารสงบแล้ว ฟาฬ่าไม่สะเทือนในระหว่าง ๗ วัน ไม่ถึงขีด ๗ วัน ไม่ออกมาจับผัสสะ ตา หู จมูก ลื่น ภาย ใจ

ตัดหลงตัวเดียว ตัดได้ทุกอย่างก็หมดทุกข์ชั

อยู่กับธรรมะจะไปจี๋ก็ไม่ลืมธรรมะ จะไปเหยวก็ไม่ลืมธรรมะ ไปบิณฑบาตก็ไม่ลืม
ธรรมะ

อยู่กับธรรมะชิตไม่มีทุกข์ ธรรมะไม่มีสัตว์ ไม่มีคน อยู่กับคนก็ทุกข์นะชิต อยู่หลาย
คนก็ทะเลาะกัน อยู่คนเดียวก็ทะเลาะกับตัวเอง ทะเลาะกับมิฉนาทิจู อยู่กับธรรมะไม่
ทะเลาะกับใคร

อยู่กับธรรมะชิต จะไปอยู่กับคนได้ยังงัละ อยู่กับคนมันก็เถียงกันนะชิต

ถ้าอยู่กับคนก็ผีเข้าผีออกไปเรื่อย จะขนยังงัไหวละ ก็ยังไม่มาจะขนยังงั ขนได้แต่
คนมาต่างหากละ

ไปทำเหตุให้คน ผลก็ออกมาเป็นคนนั้นแหละ

นี่แหละธรรมสมบัติ มันเป็นอย่างนี้แหละ ทำเหตุให้เป็นธรรม ผลก็เป็นธรรม

ไล่ไปไล่มาหมดอาสวะแล้ว ก้อนนี้ก็เป็นก้อนธรรม

ภูเขามันจมน้ำอยู่ เมื่อน้ำแห้งภูเขาก็ผุดขึ้น เวียนไปเวียนมาอยู่อย่างนั้นเอง

นอกจากไปพบพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพระพุทธเจ้า พระสาวก นั้นแหละจึงจะ
ตรัสรู้ พันเกิด พันตาย

ไม่มีที่ เกิด ที่แก่ ที่เจ็บ ที่ตาย พันจากเกิด แก่ เจ็บ ตายนั่นแหละ

เป็นตัวพุทธศาสนา เป็นตัวพุทธศาสนา ธรรมศาสนา สังฆศาสนาเป็นอย่างนี้ เป็น
ความไม่ตาย เป็นความไม่เกิด

เลิกกรรมคำประพุดติกรรมขาว ปฏิบัติประพุดติสัมมาทิจู สัมมาอาชีวะไปได้ทุกวัน
ให้เจริญให้มาก ทำให้ได้ทุกกลมหายใจเข้าออก

หายใจเข้าเป็นธรรมะ หายใจออกก็เป็นธรรมะ

มนุษย์โลกเขาเป็นอย่างนั้นแหละ เขาเป็นธรรมดาของเขา ดิเขาก็ไม่ได้ ชมเขาก็
ไม่ได้ เราอย่าไปตามเขาก็แล้วกัน เขาจะเอาอย่างนั้นนี่ จะเอาทางกิเลสตาม วัตถุตาม

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ไม่ทำบาป ก็เป็นบุญอยู่แล้ว

ถ้าท่านไม่มีธรรมะอยู่ ท่านก็วุ่นวายชิต ถ้าไม่มีธรรมะก็ร้อนใจชิต เดี่ยวจิตอวิชา
ค้นหา อุปาทาน กิเลส กรรมวิบาก

สมบัติของพระผู้มีพระภาคเจ้าเป็นอริยมรรค ๔ อริยผล ๔ เป็นสมบัติ เมื่อเลย
อริยมรรค ๔ อริยผล ๔ เป็นผู้ที่เหนือเกิดเหนือตาย ไม่ต้องมาเป็นทุกข์เพราะเกิดเพราะ
ตาย อยู่กับจิต เจตสิก นิพพาน ในธรรมะของพระผู้มีพระภาคเจ้าโดยมีสุขส่วนเดียว
ขอให้มีความประเสริฐสุดอยู่ในความไม่เกิดไม่ตาย ให้สวัสดิ์ในธรรมของพระผู้มีพระ
ภาคเจ้าเทอญ

นี่แหละด้วยอำนาจความปฏิบัติศีล สมาธิ ปัญญา ส้ารวม ศีล สมาธิ ปัญญา ตา หู
จมูก ลิ้น กาย ใจ ศีล สมาธิ ปัญญา หมายความว่าประพุดิกาย วาจา ใจ สุจริต ผู้ปฏิบัติพึง
น้อม กาย วาจา ใจ ไปตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทั้งเพศ บรรพชิต และ
คฤหัสถ์ให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งปวง ด้วยอำนาจข้อปฏิบัติผู้ถึงธรรมพ้นจากทุกข์ภัยทั้งปวง
ขอให้สาธุชนทั้งปวงพ้นจากทุกข์ภัยและเป็นสุข สมกับปณิธานความปรารถนา ของตนๆ
ทุกเมื่อเหล่าทั่วหน้ากัน มีความเกษมสันต์ปราศจากภัยอันตรายทั้งปวงเทอญ

ขอให้เจริญในมนุษยโลก สวรรคเทวโลก พรหมโลก ให้ถึงในนิพพานสมบัติ

ขอฝากไว้กับพี่น้องชาวพุทธทั้งหลาย

ขอให้เจริญพุทธศาสนานี้เจริญงอกงามไปไม่มีที่สิ้นสุด

เอกสารอ้างอิง

- หนังสือศีลธรรม กลับมา ธรรมะออกจากใจ

(อภินันทนาการพร้อมหนังสือพิมพ์ คู่แข่งธุรกิจ) ฉบับที่ ๑๕๐ วันที่ ๒๐-๒๖ มิ.ย.

๒๕๓๗

- หนังสือ กายเดียวจิตเดียว เทศนาภาษาไทย

เนื่องใน เจริญอายุครบ ๘ รอบ (๘๖ ปี) ๕ ม.ค. ๒๕๓๒ วัดกลางชูศรีเจริญสุข

- หนังสือ ๑ ศตวรรษ หลวงปู่บุดดาฉาวโร วัดกลางชูศรีเจริญสุข อ.บางระจัน จ.

สิงห์บุรี